

Arrest

nr. 31 720 van 17 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 mei 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Uit het Eurodac-verslag van dezelfde datum bleek dat er op 13 oktober 2008 reeds vingerafdrukken werden afgenomen van verzoeker in Griekenland.

1.3. Op 12 mei 2009 werd door de gemachtigde van de minister een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.4. Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in dat bij arrest nr. 27 448 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 mei 2009 werd verworpen.

1.5. Op 16 mei 2009 diende de raadvrouw van verzoeker een vordering in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) op grond van artikel 34 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

1.6. Op 19 mei 2009 besliste het EHRM bij wijze van voorlopige maatregel op grond van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM dat verzoeker niet mocht overgedragen worden aan de Griekse autoriteiten tot 27 mei 2009.

1.7. Verzoeker diende op 22 mei 2009 een beroep tot nietigverklaring in tegen dezelfde beslissing.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.10§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft met een Tacit Agreement van 11/05/2009 impliciet ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 21/01/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 13/10/2008.

Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij uit Afghanistan is vertrokken en dat hij via Oezbekistan en Rusland en via een aantal andere voor hem onbekende landen naar België is gekomen. Betrokkene verklaart nog dat hij onderweg in één land door de smokkelaar naar de politie werd gebracht. Betrokkene zegt niet te weten in welk land dit was. Hij zegt dat zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij vervolgens werd overgebracht naar een plaats dat op een soort gevangenis leek alwaar hij ongeveer 9 dagen zou hebben verbleven.

Daarna zou betrokkene en diens smokkelaar zijn vrijgelaten.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 21/01/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 11/03/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 11/05/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon.

Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De Griekse autoriteiten hebben bovendien de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot aanstelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Door de directe werking van deze hogervermelde Europese richtlijnen heeft betrokkene wel degelijk de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Daarnaast moet worden vermeld dat het Hof van Justitie op 22.10.2008 de zaak C130/08 (met betrekking tot het niet naleven van Griekenland van haar verplichtingen onder de Dublinvordering) inmiddels uit hun register heeft geschrapt.

De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart dat het de keuze was van de smokkelaar.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Betrokkene verklaart dat hij gezond is.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)”

2. Over de grond van de zaak

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 3 en 13 van Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, alsook “schending van hetzij substantiële schending van art. 3§2 en 18§7 verordening 343/2003 van 18 februari 2003 van de raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (afgekort: Dublin II Verordening)” en “schending van hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10§1 en 15 van de Europese Verordening 343/2003.”

2.2. Verzoeker betoogt als volgt:

“De verwerende partij steunt zich op:

- een impliciet akkoord van Griekenland naar aanleiding van de vraag tot overname die aan Griekenland werd gesteld op 11 maart 2009 en waarop geen antwoord kwam (artikel 10(1) Dublin II Verordening). De spoed die gevraagd werd overeenkomstig artikel 17(2) Dublin II Verordening en het impliciete akkoord dat voortvloeit uit artikel 16(6) en 18(7) van de Dublin II Verordening.

- de nieuwe wetgeving die de Griekse republiek heeft aangenomen omtrent de Dublin II verordeningen en de Europese Verordening m.b.t. de vluchteling- en beschermingsprocedures (nl. de Conventie van Genève, 28 juli 1951; de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van Europa van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van de onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de in houd van deze bescherming en de Richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008)).

- dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie.

- dat Griekenland de Conventie van Genève heeft ondertekend.

Deze argumenten, van de Belgische Staat. om zich als niet verantwoordelijk te stellen voor de asielaanvraag van de verzoekende partij zijn puur theoretische argumenten en houden geen rekening met de praktijk, waaruit duidelijk blijkt dat er in Griekenland een probleem is op basis van de vluchtelingen- en beschermingsprocedures, zelfs al is Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie.

Het is echter niet voldoende dat een bepaalde Staat Verdragen ondertekend, Richtlijnen omzet in eigen wetgeving. De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen. Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk het tegendeel.

Tot op heden verzet UNHCR zich tegen repatriëringen naar Griekenland.

Het UNCHR drukte, bij monde van heer Wilbert van Hövell, Regionaal vertegenwoordiger van UNHCR, haar bezorgdheid uit in een brief aan Minister Turtelboom, dd. 2 april 2009 (stuk 2).

Ook het nieuwe voorstel voor een Presidentieel Decreet omtrent asiel baart het UNHCR zorgen. Dit wordt weergegeven in een nieuw rapport van 14 mei 2009 "The UN Refugee Agency expresses concern over proposed Presidential Decree on Asylum" (stuk 3). Dit rapport geeft duidelijk weer dat er ernstige problemen zijn in Griekenland en zelfs met de nieuwe wetgeving die werd ingevoerd, o.a. het ontbreken van een onafhankelijke beroepsinstantie en het feit dat er geen enkele verbetering is van het onderzoek van de aanvragen in eerste aanleg (eerst instantie).

Reeds voordien werd dit alles bevestigd door Thomas Hammarberg, Commissioner van de Raad van Europa, Mensen Rechten, naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8 en 10 december 2008. Uit de vaststelling van de heer Hammarberg blijkt duidelijk dat er geen enkele garantie is dat de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen wanneer hij naar Griekenland wordt gerepatriëerd, noch dat deze aanvraag correct zal behandeld worden. Dit wil zeggen dat de hij zal kunnen beroep doen op een effectief rechtsmiddel, nl. de garantie van de aanwezigheid van een tolk, mogelijkheid om tijdig beroep te doen op rechtsbijstand, mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing omtrent de asielaanvraag in eerste aanleg,.

De situaties die de heer Hammarberg aanhaalt zijn geen hypothetische situaties, maar harde realiteit. Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW *Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union*, november 2008 en HRW, *Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece*, december 2008.

2.1.2.

De verwerende partij en de Griekse overheid verwijzen steeds naar de aangepaste Griekse wetgeving in de zomer van 2008, maar de realiteit is ander. Dit wordt benadrukt in het rapport van de Greek Council for Refugees "The Dublin Dilemma "Burden shifting and putting asylum seekers at risk", dd; 15 februari 2009 (stuk 4).

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de wetsartikelen aangehaald in het eerste middel en de verwerende partij diende zich te steunen op de humanitaire en/of soevereiniteitsclausule om zich verantwoordelijk te verklaren voor de asielaanvraag van de verzoekende partij."

2.3. Verweerder werpt ten aanzien van verzoekers eerste middel op dat de bemerkingen in het door verzoeker geciteerde verslag van 4 februari 2009 betrekking hebben op de binnenkomst en de toegang tot de asielprocedure in het departement Evros, op het centraliseren van de asielprocedure en het personeel betrokken bij het verwerken van de asielverzoeken. Verwerende partij vervolgt door te stellen dat uit de citaten blijkt dat er wel degelijk een erkenningsprocedure in eerste aanleg is georganiseerd en dat de daaruit voortvloeiende beslissingen vatbaar zijn voor beroep zodoende dat het middel niet gegrond is.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker een uiteenzetting geeft over de problemen van de Griekse asielprocedure, daarbij verwijzend naar allerhande rapporten, maar nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen geschonden werden door de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe om dit te gaan construeren aan de hand van het betoog van verzoeker. De afsluitende zin "Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de wetsartikelen aangehaald in het eerste middel en de verwerende partij diende zich te steunen op de humanitaire en/of soevereiniteitsclausule om zich verantwoordelijk te verklaren voor de asielaanvraag van de verzoekende partij" volstaat niet in dit verband.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.5. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

2.6. Verzoeker betoogt als volgt:

"Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van Vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

«La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile. »

Zelfs na een zongenaamde garantie van Griekenland blijkt het voor veel kandidaat asielzoekers onmogelijk te zijn om bij hun aankomst asiel aan te vragen. In de praktijk blijkt dat hun recht op toegang tot enig procedure van asiel onbestaande is.

De Griekse autoriteiten heeft in casu niet eens enige garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien hij dit kan, of deze zal worden behandeld. De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening.

De verwerende partij heeft op geen enkele wijze de recente gegevens, beschikbaar aangaande de problemen bij de Griekse asielprocedure, in overweging genomen en in concreto nagegaan of de bovenvermelde internationale bepalingen die in Griekse nationale wetgeving zouden zijn omgezet, worden gegarandeerd.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaîne".

"refoulement en chaîne"

1 (...) Whilst the Commissioner commends the latest legislation aimed at providing a comprehensive protection regime for asylum seekers, he notes the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice that put at risk the fundamental right to seek and to enjoy asylum and call for the establishment of a coherent and adequately resourced action plan on refugee protection. The Commissioner calls upon the authorities to effectively incorporate in asylum practice international and Council of Europe standards on foreign nationals (...) detention and forced return and to revisit the existing readmission agreement with Turkey in order to fully align it with the Council of Europe human rights standards.

20. (...) During his visit to Greece the Commissioner was also informed by the Greek Council for Refugees of a disturbing case of a 15-year-old Afghan boy who in September 2008 was reportedly arrested in Greece, immediately deported back to Turkey and subsequently to his home country.

53. As regards in particular the Readmission Protocol (Law 3030/2002) that exists between Greece and Turkey, the Commissioner calls upon the authorities of both countries to revisit promptly this agreement and introduce into it provisions that would provide clear safeguards for the effective protection of the human rights of all irregular migrants, including asylum seekers, with special attention being paid to unaccompanied minors,

54. Moreover, the Commissioner recalls that Turkey adheres still to the geographical limitation of the 1951 UN Refugee Convention, thus excluding from refugee status persons coming from outside of Europe. This fact calls for; additionally, the Greek authorities (...) extreme cautiousness when proceeding to forced returns of irregular migrants to Turkey. In this context, the Commissioner urges also Greece to accede promptly to the 1963 Protocol No 4 to the European Convention on Human Rights that, inter alia, proscribes the collective expulsion of aliens."

2.2.2.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij is afkomstig uit Afghanistan alwaar tot op heden een oorlog woedt.

De kans is dan ook uiterst reële dat door de Belgische asielinstanties aan de verzoekende partij de erkenning als vluchteling zal worden toegekend.

Een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij kan zich niet verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij de vraag of er bij uitzetting schending dreigt van artikel 3 E.V.R.M. Zulks blijkt duidelijk uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (cfr. K. Zwaan, noot bij Hof Mensenrechten, T.I. t. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2005, nr. 43844/98, Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht 2005, 344-352). Het Hof oordeelde in eerste instantie dat de uitzetting naar Duitsland zelf geen schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaakt, maar ten aanzien van het risico op terugwijzing naar Sri Lanka, stelt het Hof vervolgens dat het Verenigd Koninkrijk niet automatisch kan afgaan op de afspraken gemaakt in het kader van het Dublin'systeem' over de verantwoordelijkheid voor asielzoekers. Bijgevolg mag een toetsing van artikel 3 E.V.R.M. niet worden achterwege gelaten door een Verdragstaat door te stellen dat zal worden uitgewezen naar een Stat die partij is bij het E.V.R.M. of andere internationale verdragen en waarmee tevens internationale overeenkomst is gesloten over de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken, in casu de Dublin II Verordening. Dit zou volgens het Hof onverenigbaar zijn met het onderwerp en het doel van het E.V.R.M. (cfr. K. Zwaan, o.c., p. 350).

Het gevolg van dit arrest van het Hof is dat de verwerende partij ambtshalve had moeten nagaan of er 'effective procedural safeguards' (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Griekenland om te vermijden dat de verzoekende partij ten onrechte worden teruggewezen naar Iran.

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij. vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M."

2.7. Verwerende partij stelt dat verzoeker zich in het tweede middel *"in een hypothese"* uitdrukt. Zij betoogt dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker blijkt uit de regelgeving van artikel 18, §1 en §7 van de Europese verordening nummer 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Dublin II-verordening). Verweerder is van mening dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak het tweede middel niet onderbouwt en geeft een vrije vertaling weer van de waarborgen die Griekenland in november 2008 aan de Belgische overheid heeft geboden. Waar verzoeker betoogt dat hij het risico zal lopen teruggestuurd te zullen worden naar zijn land van herkomst benadrukt de verwerende partij dat duidelijk blijkt dat er in de praktijk wel degelijk een omzetting van de Europese regelgeving is gebeurd. Met betrekking tot het risico op het terugsturen naar het land van herkomst verwijst de verwerende partij naar een arrest dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat op 2 december 2008 gevelde werd en leidt hieruit af dat het risico op terugzenden *"haast onbestaande"* is.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 oktober 2008 in Griekenland werd onderschept en dat toen vingerafdrukken werden genomen. Blijkens het administratief dossier werd op 11 maart 2009 een overnameverzoek gericht aan de Griekse autoriteiten. Op 11 mei 2009 kwam in toepassing van het hierboven geciteerde artikel 18, § 7 van de Dublin II-verordening de verantwoordelijkheid van de Griekse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag vast te staan door een zogenaamd 'tacit agreement'. De gemachtigde van de minister kwam op grond van deze vaststellingen tot volgend besluit: *"Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten."*

2.9. De Raad merkt op dat verzoeker niets inbrengt tegen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen van de gemachtigde van de minister die leiden tot de toepassing van de Dublin II-verordening en tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde omgezette richtlijnen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op enigerlei wijze voorbehoud maakte bij zijn transfer naar Griekenland. Uit het gehoor van verzoeker dat op 12 februari 2009 naar aanleiding van het overnameverzoek plaatsvond en waarvan het verslag zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker het volgende antwoordde op de vraag *"Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen ?"*: *"Betrokkene verklaart dat zijn oom alles geregeld heeft met de smokkelaar. Die zou aan zijn oom verteld hebben dat hij betrokkene naar een land zou brengen dat het centrum van Europa is, waar er goede regels bestaan, en waar de mensenrechten gerespecteerd worden."* Uit niets blijkt dat verzoeker zijn twijfels omtrent de omzetting in Griekenland van de richtlijnen in de praktijk reeds had geuit voor de bestreden beslissing werd genomen. Uit de door verzoeker

opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen vloeit voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen ambtshalve plicht voort om *“de recente gegevens, beschikbaar aangaande de problemen bij de Griekse asielprocedure, in overweging (te nemen) en in concreto (na te gaan) of de bovenvermelde internationale bepalingen die in Griekse nationale wetgeving zouden zijn omgezet, worden gegarandeerd.”*

2.10. Waar verzoeker opwerpt *“dat de kans is dan ook uiterst reële dat door de Belgische asielinstanties aan de verzoekende partij de erkenning als vluchteling zal worden toegekend. Een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.”*, deelt de Raad de mening van de verwerende partij dat verzoeker *“zich in hypotheses uitdrukt.”* De eerste hypothese is dat indien België de asielaanvraag van verzoeker behandelt, hem de status van vluchteling zal worden toegekend. Dit wordt op geen enkele wijze gestaafd. De tweede hypothese is dat indien verzoeker naar Griekenland wordt overgedragen, hij zonder meer zal teruggestuurd worden naar Afghanistan. Dit wordt evenmin gestaafd. Uit het door verzoeker aangehaalde rapport van T. Hammarberg kan niet afgeleid worden dat Griekenland systematisch vreemdelingen terugstuurt naar hun land van herkomst waar ze vervolging vrezen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij na zijn overdracht naar Griekenland via een overeenkomst tussen Griekenland en Turkije onmiddellijk naar Turkije wordt gepatriëerd en daaropvolgend naar Afghanistan.

2.11. De Raad wijst erop dat er te dezen rekening mee dient gehouden te worden dat in de Dublin II-verordening, de criteria en instrumenten vastgesteld werden om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten is ingediend. Verzoeker betwist niet dat Griekenland conform de erin bepaald criteria aangeduid werd als verantwoordelijke staat. Eenmaal de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag van een Europese lidstaat vaststaat, komt het deze lidstaat toe om deze asielaanvraag te behandelen, rekening houdend met zijn verplichtingen op grond van instrumenten van internationaal recht waarbij hij partij is (cfr. overweging 12 bij de Dublin II-verordening). Dienaangaande wijst de Raad erop dat het EHRM in de zaak K.R.S./Verenigd Koninkrijk, na vastgesteld te hebben dat Griekenland partij is bij de opvangrichtlijn (richtlijn 2003/9/EG van 27 januari 2003), de kwalificatierichtlijn (richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004) en de procedurerichtlijn (richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005) het volgende poneerde: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”* (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk).

2.12. Zelfs al kan verzoeker zijn bewering staven dat de kans uiterst reëel is dat de Belgische asielinstanties hem het statuut van vluchteling zullen verstrekken - quod non – dan nog vormt het gegeven dat een asielzoeker mogelijkerwijs in België wel erkend wordt als vluchteling, geen schending van de in het middel opgeworpen bepalingen. De toepassing van de Dublin II-verordening en de schending van de in het middel opgeworpen bepalingen kunnen niet afhangen van het mogelijke gunstige gevolg dat gegeven wordt aan een asielaanvraag in een lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

2.13. De Raad leest nergens in het door verzoeker aangehaalde arrest T.I. tegen het Verenigd Koninkrijk dat een staat ambtshalve moet nagaan of er effectieve procedurele waarborgen aanwezig zijn in de lidstaat waarnaar een asielzoeker wordt overgedragen om te vermijden dat een asielzoeker ten onrechte wordt teruggewezen naar een land waar hij vervolging vreest. De Raad herhaalt dienaangaande dat verzoeker op geen enkele wijze voorbehoud maakte bij zijn transfer naar Griekenland. Verder herhaalt de Raad dat het EHRM in de bovenvermelde zaak K.R.S./Verenigd Koninkrijk, na vastgesteld te hebben dat Griekenland partij is bij de opvang-, kwalificatie- en procedurerichtlijn het volgende poneerde: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”* Aangezien in de procedurerichtlijn procedurele waarborgen voor asielzoekers voorzien zijn, dient er van uitgegaan te worden dat Griekenland vreemdelingen de mogelijkheid biedt op te komen tegen een onterechte terugwijzing naar een land waar ze vervolging vrezen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aantoont dat asielzoekers na hun overdracht naar Griekenland in het kader van de Dublin II-verordening, zelfs na een impliciet akkoord, zonder meer teruggestuurd worden naar Afghanistan. Dienaangaande wijst de Raad er op dat het EHRM alleszins tot de conclusie kwam dat geen gegevens beschikbaar waren waaruit kon afgeleid worden dat Griekenland

vreemdelingen zonder meer repatrieerde naar Afghanistan (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"On the evidence before it, Greece does not currently remove people to Iran (or Afghanistan, Iraq, Somalia or Sudan (...)) so it cannot be said that there is a risk that the applicant would be removed there upon arrival in Greece."*) Het EHRM voegde er vervolgens nog aan toe dat een vreemdeling die na overdracht toch nog direct het voorwerp zou worden van een terugkeermaatregel, voorlopige maatregelen kan vragen aan het Hof om die terugkeer op te schorten: *"In concrete terms, Greece is required to make the right of any returnee to lodge an application with this Court under Article 34 of the Convention (and request interim measures under Rule 39 of the Rules of Court) both practical and effective. In the absence of any proof to the contrary, it must be presumed that Greece will comply with that obligation in respect of returnees including the applicant. On that account, the applicant's complaints under Articles 3 and 13 of the Convention arising out of his possible expulsion to Iran should be the subject of a Rule 39 application lodged with the Court against Greece following his return there, and not against the United Kingdom"* waarna het Hof globaal concludeerde: *"For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece."* Gelet op het voorafgaande ziet de Raad niet in dat de Belgische Staat ambtshalve zou dienen na te gaan of er effectieve procedurele waarborgen aanwezig zijn in Griekenland om te vermijden dat een asielzoeker ten onrechte wordt teruggewezen naar een land waar hij vervolging vreest. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 juncto artikel 3 EVRM, alsook van artikel 10 van het EG-verdrag en de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.15. Verzoeker betoogt:

"De verzoekende partij is reeds in Griekenland geweest. Hij werd opgesloten en slecht behandeld. Hij kreeg geen kans om asiel aan te vragen.

Hij werd telkens opnieuw opgevangen door de smokkelaar (uiteraard tegen betaling) een andere mogelijkheid had hij niet. De verzoekende partij verwijst naar zijn ervaringen zoals uiteengezet in het stuk 5.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale Organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart: UNHCR position on the return of asylees to Greece under the 'Dublin Regularisation', dd. 15 april 2008. Dit standpunt van het IJNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009:

'Tenslotte zijn de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen bepalend opdat redelijkerwijs van hen kan worden verondersteld om de uitkomst betreffende hun asielverzoeken in Griekenland af te wachten. De opvang van asielzoekers is echter nog steeds ontoereikend en onvoldoende. Bijgevolg zijn veel asielzoekers, inclusief families, dakloos en kunnen zij geen toegang krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen.'

(stuk 2)

Bovendien heeft de Italiaanse Raad van State in Februari 2009 de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008.

«Conseil d'Etat Italien suspend le transfert en Grèce de trois demandeurs asile afghans (18/02/09) Le Conseil d'état dans une ordonnance prise le 3 février dernier a suspendu le transfert en Grèce au sens de la « règlement Dublin » de trois demandeurs asile afghans. Les juges ont motivé la décision à la lumière des « dommages irréparables » qu'ils pourraient encourir et/s que rapportés dans le "position paper"; du Unhcr du 15 avril 2008. »

http://www.programmaintegra.it/modules/news/article.php?storyid3_804

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009:

Recentelijk werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel: La Grèce fait face à un afflux de migrants clandestins qui tentent de rejoindre l'Europe occidentale. Des milliers de personnes squattent dans des conditions très précaires. La police arrête les clandestins, mais

les rares centres de rétention débordent et les expulsions sont délicates à mener. La police grecque rêve donc de récupérer des terrains désaffectés pour construire de nouveaux centres, ce qui ne fait généralement pas le bonheur des riverains."

(stuk 5 Ta nea, Grèce : des centres de rétention pour faire face à l'afflux des migrants du 13 mai 2009, <http://balkans.courriers.info/article12843.html>.)

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofdte van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van het zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en artikel 10 van het EG - Verdrag.

2.3.2.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

"However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity"

(zie Costello-Roberts v. the United Kingdom, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, § 36).

"75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was 'in accordance with the law', motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and 'necessary in a democratic society'"

(zie Nyanzi v. The United Kingdom, judgement of 8 July 2008)

"47. 'Private life' is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, Dudgeon v. the United Kingdom, judgement of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; B. v. France, judgment of 25 March 1992, Series A no. 232-C, pp. 53-54, 63; Burghartz v. Switzerland, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and Laskev, Jaggard and Brown v. the United Kingdom, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-L p. 131, § 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world ('see, for example, Burghartz, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and Friedl v. Austria, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20,

§ 45). The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life. (zie Bensaid v. The United Kingdom, judgement of 6 February 2001)

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook 011 Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

"190. It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary knowledge and experience, and an understanding of an applicant particular difficulties and needs.

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen."

2.16. Verwerende partij stelt dat verzoeker uitgaat van de hypothese te zullen worden opgevangen in een centrum dat niet zou voldoen aan bepaalde normen en er tevens van uitgaat dat de staat die een asielaanvraag in behandeling neemt, per definitie instaat voor het verblijf en alle daaraan verbonden kosten, minstens voor de duur van de asielprocedure. Verweerder is van mening dat de vluchtelingenconventie dergelijke verplichting niet oplegt aan de staten die asielzoekers op hun grondgebied toelaten.

2.17. In zijn repliekmemoirie voegt verzoeker als antwoord op de nota van verwerende partij er nog aan toe:

"De verzoekende partij verwijst naar hetgeen uiteengezet is in het inleidend verzoekschrift en volhardt. 1-lij wenst de aangehaalde argumentatie met het hieronder uiteengezette aan te vullen.

A.

De verwerende partij steunt zich op wetwijzigingen die de Griekse Staat heeft door gevoerd en de zogenaamde verdediging van de Griekse Staat dat zowel de procedure voor de asielzoekers als de opvangsituatie is verbeterd.

Dit ten onrechte.

Dit wordt opnieuw bevestigd door de heer Alekos Anastasiou. van de Greek Council for Refugees (stuk 6)

Betreffende de opvangsituatie:

"Regarding the section which mentions the reception conditions, the Greek text writes that the filling of an asylum application "synepagetai" has as a consequence ('or translated freely results in) rights for the alien, like for example protection from deportation until the final judgment of his/her asylum claim. access to housing, employment, education, medical and pharmaceutical care etc. In reality however and as stated below the basic "right" to housing cannot really be exercised as their great shortage of available places which do not only leave single men to their own devices but place at great risk families with children as the waiting period for an available place has extended from an average wait of 2-4 months to a period of 3- to five months. The right to education is also ensured, yet the last year the pertinent authorities for issuing the work permit have started declining to issue them utilizing a clause in a law which apparently states that a permit will only be issued only if the job cannot be taken by a Greek unemployed person. Provided that for the unskilled positions there are always unskilled Greeks unemployed a work permit is denied. Education and medical care is also granted but access to them is not really free of obstacles. They can be overcome in most of the cases but the point is that people at times have to struggle for obtaining them.'

3. Are there enough places provided by the state? Where are in this regard the biggest problems at the moment?

According to the Presidential Decree 220 by which the minimum reception directive is transposed, all Asylum Seekers are entitled housing accommodation provided they ask for it.

At the moment the capacity of the centers in Greece does not exceed 900 spots, while at the same time the first half of 2008 out of 11.905 asylum requests 1.258 came from Afghanistan and 1371 from Iraqis. "Obviously the "demand" overwhelmingly exceeds the "supply". The capacity of the centers is full and at least in the last 3-4 months there is no immediate housing arrangement available. Average time for placement in a centre is approximately 2-3 months. The biggest problem at the moment pertains to approximately 50 families who are on a waiting list for a place in a reception centre with the minimum time of wait for placement being approximately 2 months."

(stuk 6)

Betreffende de asielzoekers die in het kader van de Dublin II Verordening naar Griekenland terugkeren.

"All "Dublin returnees" are automatically detained in the airport, until the necessary administrative steps take place. (Normally the airport contacts the Aliens Division and the competent Ministry in order to clarify their status). This could be avoided as the greek authorities are informed upon the arrivals, already some days before the arrival actually takes place. There are no interpretation facilities in the airport. so the asylum seekers are being informed for their status or interviewed in a language which most likely do not comprehend.

Furthermore, a guideline notebook is not being given to those asylum seekers returning to Greece under the "Dublin regulation". Although there is a provision in article 8 of presidential decree 90/2008, for complete information -in their language- on the asylum procedures. Their rights and obligations, no such information is being given, orally or in writing.

All Dublin returnees' should refer themselves to the Central Aliens Division in order to declare a permanent residence. Those persons who are not able to find an address and declare it to the authorities are particularly disadvantaged because the new presidential decree 90/2008 allows the authorities to presume a silent resignation of their asylum claim.

The authorities have furthermore the possibility to interrupt - in these cases- the asylum claim procedure. This legal provision in combination to the inability of the Greek authorities to provide immediate shelter facilities to 'Dublin returnees' clearly deviate from the proper implementation of the reception standards."

(stuk 6)

Daarnaast is er weldegelijk een risico van refolement, zelfs al is de asielprocedure hangende.

"Officially there is not a risk of refoulement yet reportedly and unofficially there have been cases which indicate that the opposite is true (please see attached links) RETURN OF ASYLUM-SEEKERS TO GREECE UNDER THE "DUBLIN REGULATION"

(stuk 6)

Dit wordt eveneens geïllustreerd door concrete gevallen beschreven door de heer Spyros Koulocheris van de Greek Council for Refugees (stuk 7).

Bovendien is Griekenland veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (arrest van 11 juni 2009, S.D. c. Grèce, <http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=851178&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF011C166DEA398649>)

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de rapporten te weerleggen.

B.

Daarnaast stelt de ererende partij dat de verzoekende partij niet aantoont dat hij persoonlijk in een 'slechte' situatie zal terecht komen (o.a. waarbij een schending van artikel E.V.R.M. zal plaatshebben) gezien de verzoekende partij zich steunt op algemene rapporten.

Dit ten onrechte.

In zijn feitenrelaas heeft de verzoekende partij zijn ervaringen in Griekenland uiteengezet.

"In Izmir namen we een boot naar Griekenland. Aldaar aangekomen, moesten we de bergen in waar we 1 nacht sliepen om de volgende naar een stadje (naam vergeten) waar zij de bus zouden nemen. Nog voor ze de bus konden nemen, werd de verzoekende partij opgepakt door de Griekse politie.

Eerst moesten ze enkele uren in het politiebureau blijven, daarna namen ze de bus naar een gesloten centrum. Ze werden daar samen met de smokkelaar opgesloten voor 9 dagen.

Tijdens zijn verblijf werd de verzoekende partij hard geslagen door de bewakers. Het waren er heel slechte omstandigheden. Na die 9 dagen werden we op een bus gezet en naar een boot gebracht. Die bracht ons naar Athene waar de verzoekende partij een bevel werd betekend om het land te verlaten, binnen 1 maand.

De verzoekende partij is ongeveer nog 1 maand blijven rondzwerven in Griekenland. Na die maand is hij in een koelwagen, samen met 5 anderen gekropen. De omstandigheden waren verschrikkelijk. Blijkbaar werd de verzoekende partij naar Italië gebracht. In een dorp werden zij afgezet en van daar nam hij de trein naar Rome waar hij 1 nacht op straat geslapen heeft...

(zie punt 1 inleidend verzoekschrift).

De verzoekende partij heeft weldegelijk omstandigheden meegemaakt in Griekenland die onmenselijk zijn en de in het inleidend verzoekschrift aangehaalde rechtsregels schenden."

2.18. Verzoeker laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, dat het recht op een privé- en gezinsleven omvat, iuncto artikel 3 EVRM schendt. Evenmin wordt in concreto uiteengezet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 10 van het EG-verdrag schendt. Verzoeker blijft verder in gebreke in concreto aan te tonen dat de gemachtigde van de minister niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Griekse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielverzoek. Verzoeker toont ook niet aan op welke wijze richtlijn 2003/9/EG werd geschonden door de bestreden beslissing of om welke artikelen het gaat. De schending van een richtlijn kan bovendien niet dienstig aangevoerd worden indien deze richtlijn in nationale wetgeving is omgezet, wat te dezen het geval is. De Raad acht deze middelonderdelen dan ook onontvankelijk.

2.19. Verzoeker verwijst naar diverse rapporten om aan te tonen dat de opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om een menswaardige situatie te garanderen. De Raad herhaalt dat verzoeker toen hij gehoord werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op geen enkele wijze heeft aangegeven dat hij Griekenland verlaten heeft omdat zijn opvang er niet gewaarborgd werd en hij behandeld werd op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vraag of verzoekers beweringen stand houden, gelet op de door verweerder in zijn nota verstrekte informatie aangaande de door de Griekse autoriteiten getroffen maatregelen om tegemoet te komen aan de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, dit rekening houdend met hun internationale verplichtingen, daargelaten de vraag of verzoeker met de algemene verwijzing naar rapporten in concreto aantoont dat de opvangfaciliteiten in Griekenland actueel niet volstaan om een

menswaardige situatie te garanderen, en daargelaten de vraag of als er zich op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, toelaat te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie zal gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, stelt de Raad vast dat zelfs indien de in de door verzoeker aangehaalde rapporten omschreven toestanden nog actueel zijn, dit de Belgische autoriteiten niet kan verhinderen verzoeker over te dragen aan Griekenland. De Raad verwijst dienaangaande opnieuw naar het arrest van 2 december 2009 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van internationale organisaties, zoals het door verzoeker geciteerde rapport van 15 april 2008 van het UNCHR over de situatie in Griekenland, in ogenschouw nam en vervolgens stelde: *"(...) Finally, in the Court's view, the objective information before it on conditions of detention in Greece is of some concern, not least given Greece's obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, it should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court.(...)"* Dit leidt het Hof tot de conclusie dat *"For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece (...)"* Het wordt niet betwist dat de richtlijn 2003/09/EG in de Griekse nationale wetgeving is omgezet en dat Griekenland beschikt over een gerechtelijk apparaat. Verzoeker kan in Griekenland derhalve steeds een aangepaste opvang opeisen en waar nodig via gerechtelijke weg afdwingen, met in fine de mogelijkheid om het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vatten op grond van een schending van artikel 3 EVRM wegens (het risico op) erbarmelijke opvangcondities. De bestreden beslissing en de mogelijke effectieve overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten vormen op zich derhalve geen schending van artikel 3 EVRM. Het feit dat Griekenland recent werd veroordeeld door het EHRM met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (EHRM, S.D. t. Griekenland, arrest van 11 juni 2009) doet aan het voormelde geen afbreuk. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing in fine stelt dat de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van verzoekers overdracht, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Dit komt tegemoet aan het door verzoeker in zijn repliekmemoirie aangehaalde rapport van een vertegenwoordiger van de Griekse Raad voor Vluchtelingen, waarin wordt gesteld: *"This (automatic detention in the airport) could be avoided as the greek authorities are informed upon the arrivals, already some days before the arrival actually takes place..."* Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is niet gegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA